

EREBOS

ONTWAAKT

Ursula Poznanski

EREBOS

ONTWAAKT

Vertaald door Pieter Streutker

LEMNISCAAT

Van Ursula Poznanski verschenen bij Lemniscaat:

Erebos

Saeculum

Layers

Elanus

Aquila

© Nederlandse vertaling: Pieter Streutker 2020

Omslag: Michael Ludwig Dietrich

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2020

ISBN 978 90 477 1218 3

NUR 285

Copyright © Ursula Poznanski 2019

Oorspronkelijke titel: *Erebos 2*

Oorspronkelijke uitgever: Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:

Voor Leon, die vindt dat een ware moeder
dit boek aan hem zou opdragen

Sinds ik het weet is er geen nacht meer geweest waarin ik langer dan drie uur heb geslapen. Ik loop rond als een zombie – of beter gezegd: ik loop niet. Ik zit uitgeput naar de muur te staren, terwijl zich in mijn hoofd verschrikkelijke dingen afspelen. Of ik ben als een bezetene aan het werk.

Ons plan was perfect, we waren zo dicht bij ons doel. Iemand moet ons hebben verraden, en nu kan ik nauwelijks nog ademhalen van pure angst. Niet alleen om mezelf, hoewel ik zeker weet dat ze niet zullen aarzelen me uit de weg te ruimen zodra ik ook maar een kik geef. Ik zou een ongeluk krijgen of gewoon verdwijnen, daarvan ben ik overtuigd.

Met die dreiging kan ik leven. Maar waar ik bijna gek van word is de angst om jou. Dus heb ik besloten terug te slaan. Op mijn manier. Op een wijze die ze niet zullen zien aankomen, die ze helemaal niet kunnen zien aankomen.

Ik heb alles wat ik daarvoor nodig heb. Soms blijken spelletjes die je als vingeroefening bent begonnen later van levensbelang te zijn.

Natuurlijk spijt het me dat ik er buitenstaanders bij moet betrekken, want ik zal de gevolgen niet meer in de hand hebben. Ik laat een wild dier los en moet hopen dat het zijn slachtoffers alleen schrik aanjaagt, niet verscheurt.

Ook dat maakt me bang.

Hij had nog een halfuur tot het afgesproken tijdstip, maar als het verkeer zo bleef voortkruipen zou hij waarschijnlijk niet op tijd komen. Nick drukte op de claxon toen een gammele Toyota zich voor hem drong. Ging op zaterdagmiddag echt heel Londen de stad uit?

De Toyota remde plotseling en zonder duidelijke reden; Nick remde ook, er zat niets anders op. De tas met zijn fotoapparatuur werd vanaf de achterbank tegen de leuning van de voorstoel geslingerd.

Verdomme, hopelijk was er niets kapotgegaan. Nick toeterde nog een keer, langdurig en woest. Naar Froyle Park was het nog een kilometer of twintig, en het trouwgezelschap zat waarschijnlijk al te wachten. Vooral de bruid, zij wilde foto's in de kleedkamer: in haar jurk voor de spiegel, bij het aanbrenge van de sluier, detailopnames van haar schoenen, dat soort dingen.

Met zijn werk als trouwfotograaf financierde Nick zijn studie, hij was erop aangewezen. Als fotograaf te laat komen was slecht voor zijn reputatie. Als zou rondgaan dat hij onbetrouwbaar was kon hem dat een hele hoop opdrachten kosten.

Hij kon het beste maar even bellen. Het mobiele nummer van de bruid had hij opgeslagen, zijn telefoon was met de handsfreekit verbonden, hij hoefde alleen maar op een gunstig moment op het juiste telefoonnummer te tikken.

Dat moment diende zich twee minuten later aan, toen het verkeer weer tot stilstand kwam. Nick pakte zijn telefoon, ontgrendelde hem en wilde naar zijn contacten gaan, toen iets hem tegenhield. Het display zag er anders uit dan normaal. Nou ja, op zichzelf beschouwd niet, maar de apps waren verschoven.

Waar anders Instagram stond, bevond zich nu Runtastic. Instagram was vreemd genoeg een regel gezakt. Nick had de volgorde waarin de applicaties op zijn telefoon waren gerangschikt zorgvuldig overwogen, dus waarom...

Toen zag hij het. Er was een app bij gekomen die zich als het ware ertussen had gedrongen, het icoontje kwam hem bekend voor, maar –

Hard getoeter achter hem. Hij schrok op, liet de telefoon weer op de rijdersstoel vallen en drukte het gaspedaal in. Het reed nu vlotter door en de kans dat hij redelijk op tijd op zijn bestemming zou aankomen werd groter, maar hij was er niet meer helemaal bij met zijn hoofd. Niet bij het autorijden en ook niet bij de fotoklus van vandaag.

De afgelopen dagen had hij geen apps geïnstalleerd, dat wist hij. Dat er toch een nieuwe was begreep hij weliswaar niet, maar dat op zich was alleen een beetje vreemd geweest en geen reden voor het onbestemde gevoel in Nicks maag. Het was het icoontje dat hem deed overwegen of hij niet de volgende afslag moest nemen om eventjes in de berm te gaan staan voor een betere blik.

Onzin, zei hij tegen zichzelf. Ik heb per ongeluk iets gedownload zonder het te merken, dat kan zomaar gebeuren.

Behalve dan dat je elke download moest bevestigen, ook bij gratis software. Hij beet op zijn lip. *Van later zorg.* Een haastige blik op zijn navigatie leerde hem dat hij Froyle Park over eenendertig minuten zou bereiken, waarmee hij zo goed als op tijd was. Nick haalde diep adem en zette de radio harder.

De rest van de rit slaagde hij erin niet aan de app te denken en ook te verdringen waaraan die hem herinnerde, namelijk aan wat er bijna tien jaar geleden was gebeurd. Hij had er al lang niet meer aan gedacht en zou het ook in de toekomst best zonder kunnen stellen.

Tegen de tijd dat hij Froyle Park bereikte en zijn auto achter het herenhuis parkeerde was het hem bijna gelukt om zichzelf

ervan te overtuigen dat hij zich zojuist had vergist, gestrest als hij was. Om het zekere voor het onzekere te nemen stapte hij niet meteen uit, maar pakte zijn telefoon en ontgrendelde hem.

Nee, geen vergissing. Er stond een nieuwe applicatie op zijn smartphone – waarbij het woord ‘nieuw’ verkeerd aanvoelde. Nick kende dat icoontje. Het was precies hetzelfde symbool dat hij als scholier een tijdlang op zijn computer had gehad, voordat het bijbehorende programma zichzelf had gewist. Deze keer had het zich spontaan geïnstalleerd.

Hij haalde diep adem. Zijn duim zweefde besluiteloos boven het teken dat voor hem symbool stond voor zoveel onheil. Terwijl het er volkomen onschuldig uitzag.

Het was niet meer dan een rode E.

Geklop op het zijraampje van zijn auto deed hem opschrikken. Een jonge vrouw in een lila jurk wenkte hem, stralend en opgewonden. ‘Cindy zit al op je te wachten! Kom! Moet ik je helpen dragen?’

Nick stak de telefoon in zijn broekzak en volgde het bruidsmisje naar de kleedkamer van de bruid. De uren daarna kreeg hij niet de kans om na te denken. Hij fotografeerde de bruid, die van de zenuwen nauwelijks kon stilzitten, haar vriendinnen, haar ouders, de ouders van de bruidegom, de tafelversieringen, de tuinen van Froyle Park, waarboven zich geleidelijk wolken samenpakten.

Later fotografeerde hij de huwelijksceremonie, de receptie met champagne, het bruidspaar op verschillende schilderachtige plekken in het park, de getuige tijdens zijn toespraak, de gasten bij het diner. Toen hij zich doodmoe terugtrok in het piepkleine kamertje dat ze voor hem in het herenhuis in gereedheid hadden gebracht, was het halfdrie ’s nachts en was hij de rode E op het display van zijn telefoon totaal vergeten.

Het schoot hem de volgende ochtend pas weer te binnen, toen hij bij het ontbijt wilde kijken of Claire hem een berichtje had

gestuurd. Wat niet zo was, maar het nieuwe icoontje trok meteen weer zijn aandacht.

Het was idioot, maar hij durfde de app niet te openen zolang hij nog onder de mensen was. Pas toen hij afscheid had genomen en in zijn auto zat tikte hij erop.

Ergens had hij tot nu toe gedacht dat het gewoon een merkwaardig toeval was. Dat een of andere onlinewinkel de E als logo had gekozen en de app ongevraagd op de telefoon van potentiële klanten zette. Maar al die gedachten waren als bij toverslag verdwenen toen het programma startte.

De aanblik kwam Nick akelig bekend voor: een zwart dat leek te pulseren en waarin zich rode letters vormden.

‘Gegroet, Nick. Welkom terug.’

Hij hoorde zichzelf een ongelovige klank uitstoten. In één klap waren alle herinneringen terug aan die weken waarin het spel zijn leven had bepaald. Alle gevoelens die destijds door zijn zestienjarige ik heen waren gegaan.

‘Verdomme,’ fluisterde hij.

De begroeting verdween en nieuwe bloedrode tekst verscheen. ‘Bereid je voor. We wachten op je.’

Dan hebben jullie pech gehad, dacht Nick, terwijl hij de app met een snelle veegbeweging sloot. De telefoon trilde in zijn hand en Nick gooide het toestel op de rijdersstoel. Hij startte de auto en drukte daarbij het gaspedaal zo stevig in dat de motor begon te loeien.

Pas toen hij een paar kilometer op de terugweg was werd hij geleidelijk kalmer. Er was geen reden om zich druk te maken. Waarschijnlijk was het niet meer dan een stomme grap van een van de vroegere spelers. En zelfs als dat niet zo was, zelfs als de een of andere idioot de game weer aan de praat had gekregen – Nick was geen scholier meer. Hij zou zich niet nog eens laten inpakken.

De rest van de route negeerde hij zijn telefoon zo goed en zo kwaad als het ging. Drie keer hoorde hij hem naast zich trillen,

bij de tweede keer wierp hij een snelle blik opzij en meende iets geels op het display te zien oplichten. Vanaf dat moment concentreerde hij zich uitsluitend op het verkeer. Hij zette de radio hard en zong mee met alle nummers die hij kende. Langzamerhand wist hij zich te bevrijden van het onbehaaglijke gevoel in zijn binnenste.

Hij was niet bang, dat was toch bespottelijk. Zodra hij thuis was zou hij de app gewoon van zijn telefoon verwijderen. Hij was ouder dan toen en niet meer zo snel te imponeren, bovendien wist hij nu wat er achter die onheilspellende E schuilging.

Als het tenminste echt dezelfde game was.

Echt Erebos.

Thuis startte hij allereerst zijn computer op en sloot zijn camera aan op een USB-poort. Hij zou meteen vandaag beginnen met het uitzoeken van de mooiste trouwfoto's en een selectie aan het bruidspaar sturen, zodat de twee een keus konden maken. Veertig bewerkte opnames waren bij de prijs inbegrepen, voor elke volgende zouden ze zes pond moeten betalen.

Terwijl de foto's werden geüpload liep Nick naar de keuken en zette de ketel op. De koffie was bijna op, hij moest boodschappen doen. Bovendien werd het de hoogste tijd om weer eens grondig op te ruimen. In de gootsteen lag een berg vluchtig afgespoelde afwas en de woonkamer zag eruit alsof er een veldslag had gewoed.

Hij had gewoon te weinig ruimte voor zijn spullen. Het appartement was piepklein, maar groter kon hij zich met de beste wil van de wereld niet permitteren, niet met de huizenprijzen in Londen.

Terwijl het water langzaam warm werd waste hij een paar borden af, droogde ze af en zette ze in de kast. Zo. Dat scheelde toch weer een beetje. Nu koffie opgieten, het water door het filterzakje laten lopen en aan het werk.

In Nicks broekzak trilde zijn telefoon.

O ja, en de app verwijderen. Hij haalde de telefoon tevoorschijn en vond de rode E meteen. Een stevige druk met zijn duim tot alle icoontjes begonnen te trillen, waarna hij op het kruisje in de hoek van de onwelkome nieuweling tikte.

En weg was de app. Opluchting maakte zich van hem meester, dat was simpel. Waarschijnlijk bedierf hij hiermee iemands plezier, maar daaraan was niets meer te doen. Hij zou wel eens informeren of een van zijn vroegere vrienden ook zo'n duister déjà vu ten deel was gevallen. Met sommigen had hij nog contact via Facebook. En vanavond zag hij Jamie, maar hem was het zeker bespaard gebleven. Hij was toen al geen speler geweest.

Met zijn koffie liep Nick terug naar de woonkamer, overwoog even of hij de spullen van de bank zou opruimen zodat het er netter uitzag, maar zag er toch vanaf. Hij had belangrijkere dingen te doen en verwachtte geen bezoek vandaag. Claire had nog altijd niets van zich laten horen.

De computer was bijna klaar met uploaden. Nick had in totaal zeventienhonderd foto's genomen; als eerste stap zou hij alle mislukte wissen. Vervolgens wachtte het saaiere werk: de goede opnames scheiden van de betere, in de gaten houden dat bij de selectie elke gast er minstens één keer op stond en uiteindelijk ongeveer tweehonderd echt toonbare foto's aan de bruid en bruidegom sturen.

Nick liet zich op zijn bureaustoel vallen. De koffiemok in zijn hand was heet en hij zocht een plekje op zijn stampvolle bureau waar hij die kon neerzetten. Terwijl hij een stapeltje papier aan de kant schoof, zag hij vanuit een ooghoek dat op het beeldscherm een van de foto's opende.

Dat betekende dat de upload klaar was en dat hij nu de inhoud van de map te zien zou krijgen, maar kennelijk in de verkeerde volgorde, want de foto die hij zag kon niet de eerste van de serie zijn. Hij had die pas na de ceremonie gemaakt – het was een van de opnames waarop Cindy en Max voor het eerst als echtbaar te zien waren. Ze stonden innig omstrengeld onder een sierlijk wit

paviljoen; erachter vervaagden de tuinen van Froyle Park. De foto was prachtig geworden, beiden zagen er mooi en gelukkig uit, licht en kleuren waren perfect. Nick zou nauwelijks iets hoeven retoucheren.

Hij pakte de muis om de foto te sluiten omdat hij liever aan het begin van de serie met zijn beoordeling wilde beginnen, maar de cursor bewoog geen millimeter. In plaats daarvan begon de opname te veranderen. Het gezicht van de bruid vertrok tot een lelijke grimas, uit haar ogen welde bloed op dat over haar gezicht liep en op haar witte jurk drupte. Haar handen kromden zich tot klauwen met lange, spitse nagels.

Nick liet de muis los, deinsde terug en omklemde onwillekeurig de armleuningen van zijn bureaustoel, niet in staat om zijn blik van de monitor af te wenden. Met haar dolkachtige vingernagels groef de bruid diepe sneden in de wangen van haar man, waaruit geen bloed maar talloze zwart glimmende wormen tevoorschijn kwamen die naar Nick toe leken te kruipen, tot ze het beeldscherm helemaal vulden. Een donker, pulserend vlak, waaruit zich rode letters losmaakten.

‘Welkom terug, Nick Dunmore.’

Derek stond in zijn kluisje naar zijn huiswerk natuurkunde te spitten. Hij had dat twee dagen geleden al gemaakt en op school achtergelaten; het volgende uur moest hij een presentatie houden, maar het was nergens te vinden.

Hij wist zeker dat hij de A4'tjes in een felgele map had gedaan, die eigenlijk zou moeten opvallen tussen alle schoolspullen. Maar er was niets geels.

Diep ademen. Geen woedeaanval krijgen. Dereks vader zou niet blij zijn als hij weer op school werd ontboden. Om het over 'strategieën voor een betere impulsiviteitscontrole bij zijn zoon' te hebben, zoals directeur Lewis het had geformuleerd.

Als hij weer iets vernielde zou het niet meer bij een waarschuwing blijven, dan hielpen al zijn goede cijfers niets. Dus was het een stuk verstandiger om niet tegen het deurtje van zijn kluisje te trappen tot het verboog. Hoe aanlokkelijk die gedachte ook was.

Nog eens doorzocht hij de stapel boeken, schriften en mappen. Niets. Wat strikt genomen geen ramp was, want hij had het huiswerk aan meneer Henley gemaild. De natuurkundeleraar wist dus dat het af was. Maar Derek had de print nodig als geheugensteuntje bij zijn presentatie.

In zijn broekzak trilde zijn telefoon. Derek haalde het toestel er zo gehaast uit dat hij het bijna liet vallen. Had iemand hem een appje gestuurd?

Nee, blijkbaar niet. Ook geen sms en geen dm via Instagram. Hij wilde de telefoon alweer terugstoppen toen zijn blik bleef hangen bij iets wat daar niet thuishoorde. Het was een nieuwe app, eentje die hij niet kende, tussen Google en Candy Crush in.

Als hij weer thuis was, zou hij Rosie eens flink de waarheid zeggen. Het was niet de eerste keer dat zijn zus zoiets deed, telkens weer zat ze met zijn telefoon te klooiën als ze die te pakken kon krijgen. Rosie was bijna twee jaar jonger en een kop kleiner dan hij, maar desondanks was ze hem moeiteloos te slim af als ze het op zijn telefoon had gemunt. Op raadselachtige wijze ont-hield ze al zijn pincodes zodra ze die Derek ook maar één keer had zien invoeren. En dan ontvolgde ze uit zijn naam mensen op Twitter die zij niet mocht. Al twee keer had ze een app geïn-stalleerd waarvan ze dacht dat hij die leuk zou vinden. Die nieuwe hier was waarschijnlijk de derde.

Hij tikte op het icoontje. Het display werd donker en een ogen-blik later verscheen er rode tekst op het zwart.

‘Niet nu.

Niet hier.

Geduld, Derek.’

Wat was dit? Een meditatie-app? Geduld, ja natuurlijk. Waarschijnlijk stond de E voor Emotie, had Rosie een paar karakterei-genschappen van hem ingevoerd en spuugde de app nu gedragstips uit.

Hij weerstond de neiging om zijn telefoon tegen de muur te smijten.

Niet nu. Niet hier. Maar vanavond zou zijn zus wat te horen krijgen.

Meteen toen hij het natuurkundelokaal binnenliep, werd duide-lijk wat er met zijn huiswerk was gebeurd. Morton en Riley ston-den naar hem te grijnzen en onder Mortons natuurkundeboek stak iets geels uit. Voor Riley stonden zes perfect gevouwen ori-gamizwanen op een rijtje; het verraste Derek dat ze artistiek leek te zijn aangelegd. Door hoe ze zich opmaakte had hij eerder ge-dacht dat ze kleurenblind was.

Zijn woede borrelde weer op tot vlak onder de tolerantiegrens, maar hij besloot deze keer cool te blijven. Niets te laten merken.

Hun plezier te bederven en binnenkort een nieuw hangslot voor zijn kluisje te kopen.

Zijn huiswerk had meneer Henley opnieuw geprint, zuchtend en met de vriendelijke hint dat Derek met zijn zestien jaar zo langzamerhand zelf wel op zijn spullen mocht gaan letten.

Hij ging op de tweede rij zitten, waar Syed een plekje voor hem had vrijgehouden. 'Hoi. Zenuwachtig?'

Derek schudde zijn hoofd. 'Nee. Alleen nogal boos. Raad eens wie er in m'n kluisje heeft zitten rondsnuffelen en m'n natuurkundehuiswerk heeft gejat?'

Syed fronste. 'Welke idioot jat er nou natuurkundehuiswerk?'
'Meervoud. Idioten.'

Er ging meteen een lichtje op bij zijn vriend. 'Echt? Hebben Rileys zwanen jouw *Schillenstructuur van de atomen* onder hun vleugels?'

Onwillekeurig balde Derek zijn vuisten. In zijn hoofd speelde zich een aanlokkelijk scenario af: hoe hij Morton bij zijn haar greep en zijn gezicht drie keer tegen het tafelblad sloeg. Hoe hij Rileys lange vaalbruine haar in brand stak... nee. Alleen afknipte. Zo kort en zo scheef als hij maar kon.

Het zou zó goed aanvoelen. Zo onbeschrijfelijk goed.

'Je moet Henley een hint geven,' hoorde hij Syed naast zich zeggen. 'Hem vragen of-ie misschien niet een van die zwanen wil openvouwen.'

'Geen denken aan.' Derek haalde diep adem. 'Ik heb m'n spullen nu en dat achterlijke gedoe van hen loopt op niets uit.' Hij luisterde goed naar zichzelf. Zo verstandig. Zo fatsoenlijk. Jammer genoeg veranderde dat niets aan de woede die in hem kookte.

Maar die bleek uiteindelijk de perfecte basis voor zijn presentatie; als op een golf werd hij over welke plankenkoorts en onzekerheid dan ook gedragen. Hij sprak over de schillenstructuur van de atomen alsof hij nog nooit iets anders had gedaan en Henley toonde zich dan ook onder de indruk. 'Dat was uitstekend, Derek. Een dikke A.'

Het was een goed moment, en de gefrustreerde gezichten van Morton en Riley maakten het er nog beter op. Maar de kers op de taart was dat Maia naar hem glimlachte en goedkeurend haar donkere wenkbrauwen optrok. Dat daarna ook nog de maaltijd in de kantine eetbaar was vond Derek al bijna griezelig. Maia zat twee tafels verder met Sarah en Alison; hij kon zijn ogen haast niet van haar afhouden. Haar huid had de kleur van donker hout, de twee andere meisjes zagen er haast ziekelijk uit naast haar. Haar zwarte kroeshaar krulde tot op haar schouders en vormde een prachtig contrast met de wijnrode schoolsweater. Haar lach klonk niet onnozel, niet geitachtig, maar gewoon mooi. Het moment van zo-even herhaalde zich ondanks alles niet. Ze glimlachte niet nog een keer in zijn richting.

Hij was de eerste die thuiskwam. Zijn ouders hoefde hij voor zevenen niet te verwachten, en Rosie zat waarschijnlijk de hele middag in de dansstudio. Ze deed aan ballet, jazz en tapdansen, kreeg bovendien zangles en wilde beslist in musicals spelen. Het liefst meteen, maar pap had nee gezegd.

Met een zwaai gooide Derek zijn tas in de hoek en liet zichzelf op bed vallen. Hij was aangenaam moe en er was geen dringend huiswerk meer te doen. Twee hoofdstukken uit *To Kill a Mockingbird* lezen, dat was alles. Maar die kon hij ook morgen onderweg naar school nog wel vluchtig doornemen.

Hij haalde zijn telefoon uit zijn broekzak en zag dat Syed hem een meme had gestuurd via WhatsApp. Iets met zwanen, jammer genoeg was de grap flauw. Toch stuurde Derek drie zich tranen lachende smileys terug, waarna hij zijn aandacht op de nieuwe app richtte.

Eigenlijk verwachtte hij er niet veel van. Als het programma alleen maar wijsheden of gedragstips te bieden had zou hij het vandaag nog verwijderen. Hoewel die tip over geduld goed was geweest.

Hij tikte op de rode E. Zwart verspreidde zich over het display.

Merkwaardig lang, de vorige keer was er meteen tekst verschenen. Had de wifi nou alweer kuren?

Derek bekeek het zwart, dat er op zich wonderlijk levendig uitzag. Alsof eronder iets bewoog. Alsof het ademde. Vervolgens vormde zich in de linkerbovenhoek van het display een rode stip, nee, meer een druppel, die zich over het schermje van de telefoon verplaatste en letters, woorden, zinnen liet verschijnen, alsof iemand ze met een onzichtbare pen schreef.

‘Gegroet, Derek. Je bent uitgekozen.’

Hij schoot in de lach. Wat was dat voor esoterische flauwekul? Maar dan wel vleierend esoterisch. Hij tikte op het display en het rood vormde nieuwe woorden.

‘Een nieuwe wereld wacht op je. Een nieuw leven.

We wachten op je.’

Hij schudde zijn hoofd, deels geamuseerd, deels geërgerd. Wat was dit? Een reclamecampagne? Deed er ook niet toe, het was toch niets voor hem. Hij sloot de app met een snelle veeg en zag op hetzelfde moment vanuit zijn ooghoek iets oplichten.

Zijn laptop. Die stond opengeklapt op zijn bureau en het beeldscherm wierp een rood licht de halfdonkere kamer in. Een paar tellen later werd het donkerder. Het rood had zich gereduceerd tot vier woorden.

‘Kom naar me toe.’

Derek knipperde geïrriteerd met zijn ogen. Keek van zijn telefoon naar de laptop en weer terug. Opeens kwam dit programma niet meer over als iets waarmee Rosie hem tegen zijn zin een plezier had gedaan.

Langzaam stond hij op en ging op de draaistoel voor zijn bureau zitten. De rode tekst trilde, verdween vervolgens, om vlak daarna weer nieuwe woorden te vormen.

‘We gaan een spel met elkaar spelen. Als je goed bent, winnen we allebei. Zo niet, dan alleen ik.’

Derek schoot ongelovig in de lach. ‘Goeie grap. En als ik niet wil?’

De tekst veranderde opnieuw van vorm.

‘Dan verlies je meteen. Vanaf nu elke dag opnieuw.

Alles wat belangrijk voor je is.’

Oké, dat kwam onverwacht. Niet alleen het nauwelijks verholen dreigement, maar ook dat deze software die zo graag een spel met hem wilde spelen hem had gehoord en begrepen. En antwoord gaf.

Natuurlijk was dat technisch gezien mogelijk. Er waren ten slotte ook Siri en verschillende consoles die je gesproken bevelen kon geven. ‘Speel kerstmuziek af’ of ‘bestel wasmiddel’ of ‘zoek een tandarts in de buurt’.

Geen hekserij, niets ongewoons bovendien. Alleen maakte Derek voor het eerst mee dat zoiets ook via normale computer-software mogelijk was. En dan ook nog via software die plotseling uit het niets was opgedoken.

Rommel van onbekende herkomst op je computer was nooit goed. En hij had het niet alleen daarop, maar ook op zijn telefoon. Misschien kon hij er meer over te weten te komen. Als het programma toch kon praten...

‘Ben je een virus?’

‘Nee.’

‘Aha. Een of ander schadelijk programma?’

‘Nee.’

Derek beet op zijn onderlip. Natuurlijk zou een virus niet toegeven dat het er een was. Aan de andere kant, konden dit soort programma’s liegen? Misschien. Waarschijnlijk. Hij wist het niet. ‘Wat ben je dan?’

Een paar tellen gebeurde er niets, het beeldscherm bleef zwart. Toen vormden zich nieuwe letters, dieper, donkerder rood.

‘Dit is Erebos.’

Erebos. De naam zei hem niets, maar het verklaarde in elk geval de E die hij op zijn telefoon had aangetroffen. Hij zou het googelen en dan overwegen of hij een spelletje wilde wagen.

Hij pakte de muis om het geopende venster te verkleinen, maar

er gebeurde niets. Lekker dan. Maar wat zou het ook, hij had ten slotte ook nog een smartphone.

Daarmee lukte het zonder problemen. Derek opende Google op de telefoon, voerde 'Erebos' in en tikte op het vergrootglas, maar er werden geen resultaten getoond. Wel flikkerde het schermje één keer kort en daarna stond er een andere tekst in het zoekveld.

'Doe het niet.'

O, shit. Dit was niet best. Als deze nieuwe app naar believen de bediening van de andere applicaties kon verhinderen zat Derek in de puree. Dan kon hij deze telefoon net zo goed weggooien. Alleen had hij niet genoeg geld om een nieuwe te kopen en hoefde hij in dat opzicht niet op zijn ouders te rekenen.

Hij keek weer omhoog naar het beeldscherm van zijn laptop. 'Dit is Erebos' stond er nog altijd in bloedrode letters, die pulserden en glansden als dikke aderen.

'Nou, goed dan,' zei hij. 'Laten we spelen.'

Het beeldscherm werd zwart.